

Invocació

Vens aces, molt aces vegades,
Espent del Delit!

Perquè ni abandonares, ara,
Tant temps, de dia i nit?
Hòlleges, massa nits i dies
han passat des de que fugie.

Alsi com jo, com mai podria
granyar-te novament?

Amb violés i poeleros,
tu et moles d'un lament.
Ollides sempre, espent fals,
tot, menys aquells a qui no cal.

Ignat que un llargandaire amb l'ombra
Dremelosa d'un tang,
de qualperol pena t'ajlaries.

Fins si es sospira d'un plang
et retreuen de no se allí,
tu es pensatret no vos sentís.

Dari' dars la miera complanta,
amb un jaicó compús.

Si mai no vindria per llástima,
per jaic potra vindria.

Rixtat de vos podria tallar
la unes ala, i et caldrà restar.

Estimo tot el que tu estimes,
 i spirit del delit!

ha jove Tera, non fallada,
 i l'estelada nit.

Vesper d'autumne, i el matí,
 quan boies d'aire fa el sereni.

Estimo la gelada, el jole
 radiant de senes,
 els vents, las ones, les tempestes;

Out alló, jairellé,
 que en la Natura puo trobar
 net de defalliment l'home.

Estimo la solitud dolça
 i també aquell celós
 que és ho, estenciós i savi.

Entre nosaltres dos
 la diferència és que tu atengs
 al que jo veig, no estimant ho menys.

Estimo Amor - si ho he a les
 i com unum pot fugir.

Però, per sobre tota cosa,
 t'estimo a tu, i spirit!

Tu ets la vida i l'amor. • Tancu encara
 a fer al men en la terra llua!